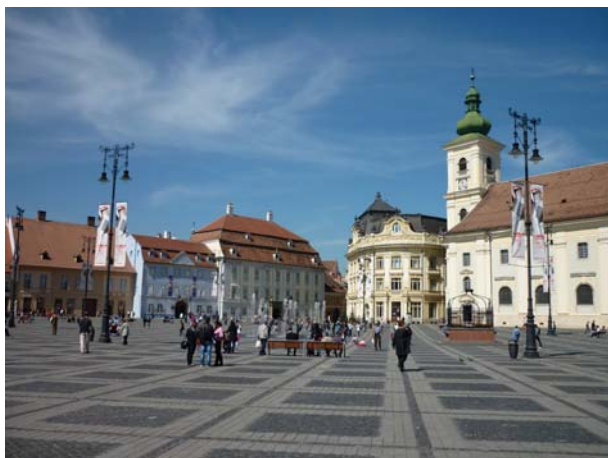

Први мај на Карпатима

(текст и фотографије Д. Ђорђевић)

Планинарско друштво Железничар из Београда већ више година за редом организује за првомајске празнике пут у Румунију са успоном на неки од врхова Карпата. Тако је било и ове године – на пут смо кренули у четвртак 29. априла увече. Целу ноћ и добар део дана у петак провели смо у возњи до прилично удаљене Синаје (око 700 км од Београда).

У петак у преподневним сатима свратили смо у Сибиу, интересантан и врло леп град који је 2007. године проглашен за европску културну престоницу – лепо уређене улице са умивеним фасадама и баштама ресторана и кафића, велики поплочани тргови са фонтанама, паркови са пуно цвећа...

Централни трг у Сибиу

Пешачка улица у Сибиу

У поподневним сатима свратили смо до Брана и познатог замка грофа Дракуле. Замак сам по себи није оставио неки већи утисак на мене (можда је на то утицала и улазница од 5 ЕУР-а), али у сваком случају треба и то видети. Много већи утисак на мене су оставиле околне стрмине и оштри врхови Карпата који су били под белином снега за разлику од зелене долине у којој се налази Бран.

У дворишту замка грофа Дракуле

Карпати изнад Брана

У Синају, познато туристичко место на Карпатима које се налази на 900 м надморске висине, стигли смо пре мрака тако да смо имали довољно времена да се распакујемо и обиђемо град.

У Синаји смо били смештени у истоименом хотелу, који може да добије само похвале. Планинари најчешће нису навикли на овакав луксуз, али понекад добро дође и мало уживања у удобном смештају. Синаја је иначе лепо уређен градић са пуно интересантних вила, неколико хотела и пријатним парком са језерцем и фонтаном.

Овде смо били смештени

Парк у Синаји

На успон на Ому висок 2505 м кренули смо у суботу 1. маја око 7,00 са висине од 900 м. На челу колоне налазио се наш домаћин и водич из Букурешта - Алекс, млад по годинама али искусан као планинар, а за њим нас 22 из Београда, Сомбора, Панчева, Смедеревске Паланке, Подгорице, Никшића, Скопља. Прво кроз листопадну шуму а затим и кроз шуму смрче и јеле где већ на 1400 м надморске висине наилазимо на нешто дубљи снег што нас приморава да ставимо камашне.

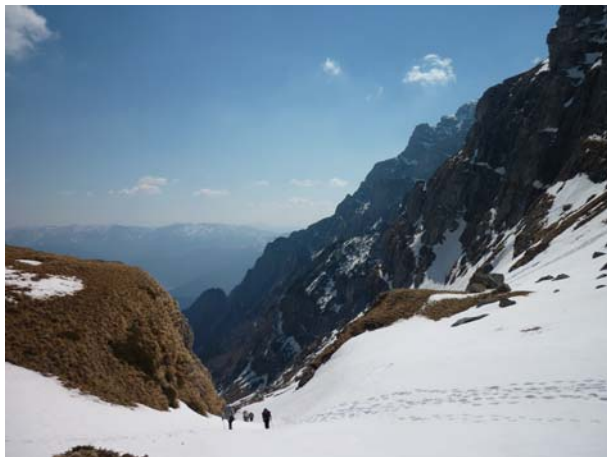
Почетак стазе је кроз букову шуму

Снег већ на 1400 мнв

По изласку из шуме идемо углавном кроз расквашен снег и преко понеког острва траве или стена које користимо за одмор и паузе. Терен којим се крећемо прилично је стрм и под снегом а ми идемо као јединствена група што условљава доста спорије кретање уз пуно пауза. Иако нисам љубитељ оваквог начина планинарења, невероватно лепо време чини да ми је изузетно пријатно. Небо је ведро, температура далеко изнад нуле па до врха многи планинари стижу у кратким рукавима што је за овај период године и висину од преко 2500 м готово реткост.

На Ому стижемо око 13,00 сати и то свих 23 који су кренули на успон. Имајући у виду висинску разлику од преко 1600 м и стазу која је у већем делу била прекривена снегом то је свакако леп успех.

Ка врху ...

... у колони по један

Заслужени одмор на врху – Ому 2505 м

Планинарски дом још увек затрпан снегом

После одмора на врху, крећемо назад нешто после 14,00 часова. За планинаре који имају искуства у кретању низ стрме снежне падине, спуштање је право уживање, поготово када је снег у добром стању као што је био овде – неки од нас су се сјурили низ планину уживајући у снегу, лепом времену и интересантним призорима Карпата, а одмах су наишле и идеје за неке нове акције у овим крајевима. Они мање искусни морали су мало више да пазе на своје кораке кроз снег, али смо на крају сви без икаквих проблема стигли до аутобуса и вратили се до хотела око 19,00 часова.

Спуст низ снежне падине

Интересантни Карпати

У недељу 2. маја, после обилног и укусног доручка у хотелу, посетили смо познати дворец Пелеш, за кога кажу да је један од најлепших у Румунији али и шире. У то смо се и уверили као и многобројни туристи које смо тамо сусрели – од Јапанаца до Македонаца.

Дворец Пелеш

Испред дворца

Остатак дана неки су провели у планинарењу по околним висоравнима, неки у шетњи и одмору по Синаји док су неки отишли и до Букурешта који је удаљен стотинак километара.

У понедељак ујутру кренули смо за Србију. Успут смо посетили замак Јаноша Хуњадија односно Сибињанин Јанка како ми зовемо овог познатог владара и борца против Турака кога је народ и у Мађарској и у Румунији али и у Србији прогласио за великог хероја. Замак је изузетно очуван – један је од најочуванијих објеката овог типа у Европи, а тренутно се ради рестаурација једног његовог дела после чега ће бити у још бољем стању. Овај замак је на мене оставио изузетан утисак – једноставно нисам очекивао да уђем у замак који као да је "скинут" из неког филма о средњевековним витезовима.

Замак Јаноша Хуњадија

Витешка дворана

У касним вечерњим сатима стигли смо у Београд. Циљ је био да стигнемо до 23,20 да би планинари из Црне Горе стигли на аутобус за Подгорицу у 23,30 и успели смо. То што је нама побегао воз за Паланку буквално испред носа – гледали смо како одлази, није покварило општи утисак – акција је у потпуности успела а у Румунију и на Карпате ићи ћемо поново – они то заслужују.